

25. september 2019

EM 2019/174

I henhold til Inatsisartuts forretningsorden § 36 fremlægger jeg følgende forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om mulighederne for samt fordele og ulemper ved overdragelse af sundhedsområdet til Staten.

(Atassuts Inatsisartutgruppe)

Vores sundhedsvæsen lider. Det er der ikke noget nyt i og vi har alle oplevet, at når vi søger læge, når vi er syge, så nøjes man med at henvise til, at vi blot tager smertestillende piller, og nogle patienter kan føle at de ikke bliver ordentligt udredt. Desværre er der noget der tyder på, at det kan koste menneskeliv.

Et flertal i befolkningen ønsker, at Grønland bliver selvstændig, og i takt med øget selvstændighed ses overtagelsen af flere og flere sagsområder som en selvfølge. Vi har tidligere hjemtaget sundhedsområdet, fordi vi ønsker at styre området og selv stå for dets økonomi. Vi har planer om at hjemtage flere områder, også selv om vi har store problemer med de områder, vi allerede har hjemtaget.

Det er naturligt, at en person som udvikler sig og ønsker at klare sig selv, overtager ansvaret for sit eget liv løbende - det er en naturlig del af personens udvikling. Men personer, et samfund samt landets politikere som er deres ansvar bevidst, må nødvendigvis også besidde evnen at kunne erkende faktiske forhold. Ja, vi har fejlet, vi har måske taget en for stor mundfuld og vi må derfor handle. Vi bør ikke først tage til sygehuset når vi først er ved at dø.

Men vi har ikke erfaring med at levere et område tilbage til Danmark. Derfor mener vi som landets politikere, åbent og reelt bliver nødt til at drøfte fordele og ulemper ved at overdrage sundhedsvæsenet tilbage Danmark. Nogen vil selvfølgelig sige at overdragelse af sundhedsvæsenet til staten er en fallit erklæring eller at det er at flygte fra ansvaret. At kunne indrømme noget er ikke at flygte fra ansvaret, det er ikke at flygte fra ansvaret at have sundhed som prioritet. Man kan derimod sige at det er at flygte fra ansvaret ved at fortsætte status quo.

Det med at kunne tilstå egne forhold kan være svært. Stolthed, den store vilje til udvikling, kærlighed til landet, vilje til at stå på egne ben og evnen til at forsørge sig selv er vigtige.. Men vores sundhed skal aldrig nedprioriteres for stolthedens skyld og fordi vi ikke tør indrømme vores fejl. Hvis vi arbejder med mennesket i centrum, vil samfundet og landet få en sund udvikling.

Og hvis man som et land har lyst til at blive selvstændig, hvad er vigtigst? Et land der er blevet selvstændigt hurtigt, men har en befolkning der ikke kan få sig et ordenligt sundhedspleje? Eller et land med en sund og stærk befolkning og der selv vil arbejde for et selvstændigt land?